

ПОДАРУЙМО ДІТЯМ РАДІСТЬ!

15 березня 2013 року на базі ЦСПР пройшов цікавий майстер-клас для учасників МК «Позитив» та пацієнтів ендокринологічного відділення Київської обласної дитячої лікарні. Майстер-клас провела неймовірна цікава, творча та просто чарівна дівчина Роза Абраамян. Допомогала їй у цьому не менш чарівна та талановита Анжела Абраамян. Дівчата принесли неймовірну кількість різнокольорових повітряних кульок різних розмірів та форм. Роза так вправно справлялася з цими кульками, що наша віра в те, що і у нас щось вийде стала слабшати. Але, незважаючи на те, що енна кількість кульок полопалася, у нас все ж таки стали виходити різні квіточки, тваринки. Ми так захопилися цією творчою роботою, що вже через півтори години зробили велику кількість забавних фігурок.

Після майстер-класу учасники вирішили піти до лікарні та подарувати свої вироби діткам, які нещодавно перенесли операцію та знаходяться на лікуванні у хірургічному відділенні. Скільки ж радості ми побачили на обличчях діточок та їх батьків. Деякі мами висловлювали подяку та казали, що тепер їхні діти одужають набагато швидше.

Відгуки учасників майстер-класу:

Каміла Мусаєва: «Коли ми дарували дітям кульки, мені було дуже радісно, що я роблю їм приємно».

Марина Сіраєва: «Майстер-клас був дуже цікавим та пізнавальним. Хоча на перший погляд все здавалося дуже зрозумілим, але коли доходило до виконання, то таким простим це вже не виявлялося. Було дуже весело».

Богдан Ніколенко: «Мені дуже сподобалося брати участь у цьому заході. На майстер-класі панувала дуже позитивна атмосфера, всі мої проблеми відійшли на задній план, настільки я захопився цими кульками. А у лікарні мені сподобалося дарувати

дітям подарунки».

А ось, що каже лікар-хірург Євген Слепов: «Від імені усього персоналу хірургічного відділення висловлюємо подяку всім, хто долучився до проведення цієї акції. Впевнені, що завдяки Вам наші пацієнти одужуватимуть скоріше. Побільше б таких акцій».

Від імені усього «Позитиву» ми дякуємо Розі та Анжелі за те, що завітали до нас, навчили робити справжні дива зі звичайних повітряних кульок, допомогли нам створити невеличку казку та подарували позитивні емоції.

ОКСАНА СЛЄПОВА

Флешмоб від «Позитиву» та інші молодіжні заходи до Дня знань

 1 вересня 2012 року учасники молодіжного клубу «Позитив» провели флешмоб та ще кілька яскравих акцій в історичній старій частині Боярки – на території ЗОШ№1 та у магазинах. Всі ці заходи були присвячені здоровому способу життя.

Нагадаємо, що флешмоб, або «миттєвий натовп» (від flash mob: flash – спалах; mob – натовп) – це завчасно спланована масова акція, під час якої велика група людей (моббери) з'являються у громадських місцях, виконуючи сплановані дії (сценарій), а потім розходяться. Флешмоб розрахований на випадкових глядачів, викликає яскраві змішані почуття здивування, цікавості та навіть співучасті.

Флешмоб від «Позитиву» полягав у тому, що кожен з учасників

дійства заготовив аркуш з однією із літер, при складанні яких утворювалась фраза «МИ НЕ ПАЛИМО, А ВИ?». Підлітки неочікувано з'являлися в місцях скупчення людей та одночасно підіймали свої літери вгору, чим привертали увагу великої кількості глядачів.

Потім, позитивчики підходили до людей різної вікової категорії з гігантською цигаркою та просили написати на ній, чому не варто палити.

А ще був веселий плакат, який називався «Корисні звички»: на ньому кожен бажаючий писав альтернативи шкідливих звичок.

Насамкінець активісти «Позитиву» пройшлися магазинами, що розташовані найближче до навчальних закладів, із власноруч виготовленими плакатами, на яких було написано: «Ми не продаємо цигарки і алкоголь неповнолітнім» та просили дозволу у продавців розмістити ці плакати. У трьох магазинах дозволили розмістити ці плакати, у трьох інших – ні. Жіночці-продавчині, яка була найбільш привітною до підлітків та без вагань дозволила повісити плакат, молодь подарувала букетик квітів.

Дякуємо за допомогу у підготовці та у проведенні флешмобу та інших заходів по пропаганді здорового способу життя Олені Дзюбенко, Камілі Мусаєвій, Оксані Журбас, Марині Чорній, Тетяні Лаврик, Ользі Руденко, Аліні Котовій.

Круглий стіл в рамках акції «Збережи ялинку»

✘ Гуртки Києво-Святошинського районного центру еколого-натуралістичної творчості учнівської молоді (учні Боярських шкіл №1 та №3) «Екологічна варта», керівник Малишева Тетяна Василівна та «Флористика», керівник Лавренюк Алла Вікторівна

стали ініціаторами проведення круглого столу з проблем захисту та збереження лісових хвойних насаджень в рамках акції «Збережи ялинку».

Захід було проведено 23 грудня на базі та за організаційної підтримки Києво-Святошинського центру соціально-психологічної реабілітації населення та його інформування з питань подолання наслідків Чорнобильської катастрофи. Учасниками круглого столу стали вихованці гуртків, керівники гуртків, батьки.

Під час проведення круглого столу піднімалось і обговорювалось ряд питань: привернути увагу всіх верст населення, особливо дітей та учнівської молоді, до проблеми передноворічного вирубування хвойних дерев; формування екологічного світогляду та доцільної екологічної поведінки людей, виховання ціннісного ставлення школярів до природи, розвиток творчих здібностей, винахідливості, естетичного відношення учнів до оформлення власного помешкання під час Новорічних та Різдвяних свят.

Проведенню круглого столу передувала значна, потужна робота в гуртках, а саме:

- вивчення значення лісових насаджень, зокрема хвойних лісів для природи та в житті людини;
- проведення інформаційно-пропагандистської роботи, направлену на збереження зеленого багатства України – хвойних лісів та попередження незаконного вирубування хвойних дерев;
- формування громадської думки про «ялинкову» проблему, шляхом пропаганди заміни ялин, сосен новорічними композиціями, зимовими букетами, штучними ялинками.
- виготовленню новорічних композицій та подарунків.

Проводилися тематичні гурткові заняття, лекції, бесіди, виставки фотоматеріали, новорічних та різдвяних композицій, зимових букетів.

Учасники круглого столу обмінялися думками щодо даної

проблеми, досвідом роботи з цього питання. Юні екологи подарували юним флористам виступ – поздоровлення від імені богині Флори та її подруг-квітів. А вихованці гуртка флористики вразили екологів своїми новорічними композиціями.

Свій внесок у важливу державну справу роблять вихованці Центру через організацію і проведення щорічної акції «Збережи ялинку».

Захід пройшов у святковому настрої, конструктивно, змістовно, доброзичливо. Вихованці Центру переконані, що є багато альтернативних способів прикрасити домівку і створити святкову атмосферу.

З найкращими побажаннями у Новому році!

День волонтера в ЦСПР

Молодь із клубу «Позитив» відзначила Всесвітній день волонтера.

Найбільш активні волонтери Києво-Святошинського ЦСПР були нагороджені грамотами та значками.

Волонтерська діяльність – це широке коло діяльності, включаючи традиційні форми взаємодопомоги та самодопомоги, офіційне надання послуг та інші форми громадянської участі, яка відбувається добровільно на благо широкої громадськості, при чому грошова нагорода не є головним мотивом.

Волонтер – людина потрібна. Волонтерство дозволяє людині, “не руйнуючи” своє життя, доповнити його дуже значимою частиною –

реалізувати почуття особистої громадянської відповідальності за те, що відбувається.

Святкова зустріч почалася з привітального слова психолога Оксани Слепової. Далі під час мозкового штурму молоді люди дали визначення самому поняттю «волонтер».

Потім учасниця «Позитиву» Олена Дзюбенка цікаво розповіла підліткам про Всесвітній день волонтера.

Оксана Слепова підвела підсумок, згадавши про ті акції, які були проведені волонтерами з «Позитиву» за 2011 рік:

- Допомога сиротам – підлітки приносили їжу для дітей, що залишились без батьків;
- Виготовлення різдвяних подарунків для дітей з багатодітних родин та сиріт;
- Організація впродовж року цілої низки концертів для хворих дітей, що перебували в лікарні на новорічних святах, 23 лютого, 8 березня та на день Святого Валентина;
- Участь у суботнику по прибиранні долини Надсона у Боярському лісі;
- Участь у багатьох благодійних акціях спільно з ФК «Маестро»;
- Допомога у пошуках подарунків для хворих дітей.

Директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир розказала про свій власний досвід волонтерства та відмітила найактивніших волонтерів ЦСПР. Це Олена Дзюбенко, Євгенія Матюшко, Вероніка Гриненко, Марина Сіраєва. Вони були нагороджені грамотами та значками з логотипом Центру. Було також відзначено високу активність Вікторії Прокопенко, Вікторії Богатиренко, Валерії Ломжець, Насті Венедиктової, Олі Гаращенко, Поліни Новіченко, Вадима Ярмоленко.

Закінчили зустріч спільним переглядом презентації про проведені акції за 2011 рік. Молоді люди з радістю згадували веселі моменти роботи та відпочинку.

Ліс теж повинен бути чистим...

Гуртом прибираємо долину Надсона

20 квітня співробітники Києво-Святошинського ЦСПР на чолі з директором Ангеліною Лахтадир провели суботник у долині Надсона в боярському лісі. До заходу залучили молодіжний клуб «Позитив», який повним складом відгукнувся на пропозицію. Захід відбувся в рамках Всеукраїнської акції до Дня довкілля.

Перше слово – директорів ЦСПР Ангеліні Миколаївни... Втім, проти такого звертання пані Лахтадир категорично проти:

– Я тут не як директор центру і не як керівник акції, а як свідомо громадянка своєї держави і свого міста. У нас, у представників старшого покоління, є багатий життєвий досвід, зокрема – практика проведення суботників. Як не дивно, для сучасної молоді така загальна „толока” – справа незвична. Відтак вважаю, що ми повинні передавати молодим досвід такої спільної святкової праці й показувати особистий приклад того, як можна легко й невимушено спільно робити потрібну справу. Крім всього іншого, просто приємно попрацювати на природі, поспілкуватися з друзями, а в кінці побачити результат своєї роботи...

А ось думки-спогади юних учасників акції:

– Прийшовши у долину ми побачили купи сміття: наповнені різним мотлохом поліетиленові мішки, побити скло, шприци та інший непотріб, який вивезли до лісу якісь нелюди. Від побаченого перехопило дух... від жаху та сорому за людей, які з неймовірною байдужістю паплюжать рідні, дорогі, пам'ятні кожному боярчанину місця нашої малої Батьківщини...

Чому ж саме тут було вирішено провести суботник? Справа в тому, що долина Надсона є одним із наймальовничіших місць боярської землі. Оточена химерним мереживом переплетених кущів, прикрита густими кронами дерев-велетів, підперезана тонкою стрічкою райдужного потічка, заколисана тихим плюскотом недалекого Йосипівського ставу...

На краю долини – порослий зеленим мохом камінь, на якому викарбовано напис: “Долина Надсона, оспівана поетом у 1802 –1887 роках”...

Про цю долину напише згодом український поет-дисидент, боярчанин Іван Коваленко:

В долині цій згасав колись поет,
Шукаючи у сосен порятунку.
З поезії він випив досить трунку,
У смерті вириваючись з тенет...

І тому не дивно, що частими гостями Долини Надсона є і туристи, і поети та письменники і, звичайно ж, діти... То як же можна допустити, щоб пам’ятна мальовнича місцина перетворилася на смердючий смітник?

Учасники акції, озброївшись граблями, гумовими рукавичками, мішками для сміття всі дружно взялися до роботи. Розбилися на групи, розподілили функція та обов’язки – і робота закипіла. Уже через декілька годин місцевість важко було впізнати. А довівши все до ладу, молоді люди з клубу «Позитив» сфотографувалися на згадку про таку корисну спільну акцію. Директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир розказала молодим людям про поета С.Надсона, про історію пам’ятного знаку. «Позитивівці» мали змогу ознайомитися з віршами боярських поетів Івана Іванова та Івана Коваленка, котрі оспівували цю долину.

Що в цьому світі по собі залишиш?

Що цікаво: не лише боярчани прибирали того дня Боярський ліс. Наприклад, Микола Сокур, який вже більше ніж півроку є членом

клубу „Позитив”, родом з Фастова. Подібна акція – перша в житті хлопця. Та саме вона відкрила один із напрямків, в яких Микола хоче себе реалізувати в цьому житті:

– З’ясувалося, що мені подобається бути учасником очищення своєї планети... – задумливо говорить Микола.

А Вероніка Гриненко працювала разом зі своїми друзями.

– Дізнавшись про акцію, я просто зателефонувала своїм друзям. Ми просто зібралися, просто прийшли, просто працюємо...

Виявляється, це так просто: прибирати свою планету, своїми руками робити її чистішою і прекраснішою... А відтак хотілося б поіменно подякувати хлопцям і дівчатам, які взяли участь у суботнику: Дзюбенко Олена, Гомений Андрій, Гриненко Вероніка, Бугаєнко Олександр, Ференець Наташа, Ференець Володимир, Іванченко Ілля, Коваленко Марк, Новіченко Поліна, Гаращенко Ольга, Василенко Марія, Сокур Микола, Пастіль Євген, Кузьменко Юрій, Федоренко Дмитро, Федоренко Олександр, Ломжець Валерія, Матюшко Євгенія, Іщенко Валерія, Машталер Оксана.

Виходячи з лісу, „екологічні десантники” все сміття забрали з собою. Й дали на узліссі дружне спільне блиц-інтерв’ю з приводу цієї акції:

– Ми, боярчани, хочемо жити у чистому та гарному місті. І ми всі разом готові діяти задля цього!

Директор ЦСПР Ангеліна Лахтадир задоволена результатами роботи

Члени молодіжного клубу "Позитив" (Боярка) після прибирання лісу

Про Семена Надсона

Доля людини та поета, чиїм ім'ям названо цю долину, не може не зацікавити. То хто ж він такий – С.Я.Надсон, і чому його ім'я увіковічено в такий незвичайний спосіб?

“Поэты на Руси не любят долго жить” – так писав Д.Мережковський у вірші на смерть Семена Яковича Надсона – найпопулярнішого поета, що творив на рубежі двох століть. Доля поета С. Надсона, який за переважним місцем проживання належить культурі українській, за мовою, якою писав – російській, а за силою таланту – світовій, яскравим метеором промайнула на літературному обрії 80-х років позаминулого століття. Гуманний, делікатний, скромний, він мав ніжне серце, сповнене любов'ю, в глибинах якого відшукував свої вірші, повні почуттів, страждань і любові. Являючи світові вірші чаруючої художності, в кінці життя Надсон почав звертатися до філософських тем. Та повний розквіт його творчості так і не відбувся. Юрби палких шанувальників і зграї наклепників, тріумф таланту і невиліковні сухоти, злидні та цькування – все це випало на долю поета, якому доля відміряла всього 24 роки життя...

Народився С.Я.Надсон 26 грудня 1862 року в Петербурзі. Коли хлопчику ще не виповнилося й 4 років, помер його батько, і сім'я переїжджає до Києва. Йому ще не минуло й 9 років, коли цей хворобливий нервовий хлопчина вже перечитав Л.Толстого, І.Тургенєва, М.Лєскова, І.Гончарова. У 1879 році, за бажанням опікуна І.С.Мамонтова, Надсон вступив до Павлівського військового училища. Під час проведення військових навчань застудився, після чого і з'явилися проблеми з легенями. Але Семен Надсон таки закінчує курс і у вересні 1882 року, як офіцер 148-го Каспійського полку, від'їжджає до Кронштадту для проходження служби. За станом здоров'я в 1884 році виходить у відставку.

“Хрещеним батьком” у літературі, за визнанням самого Надсона, став для нього російський поет О.Плещеев. Зворушлива сердечна

дружба з ним була єдиною світлою цяткою для смертельно хворого на сухоти юнака. Плещеев 30 вересня 1882 року прочитав у Петербурзі вірші Надсона "Из дневника", після чого вони з'явилися в журналі "Слово" у 1881 році. Саме після цієї першої публікації Надсон одразу ж стає відомим.

Цей перший успіх надихає молодого поета до творчості. В березні 1885 року виходить з друку перша збірка поезій С.Надсона, а наступного року – ще 5 видань! Книги розкупаються миттєво – успіх рідкісний і вражаючий! Один лише факт присудження С.Я.Надсону Пушкінської премії Академії наук у жовтні 1886 року свідчить про визнання його таланту. Його віршами марив весь Київ... Київські студенти на руках виносять мрійника-поета на сцену... Чому?

С.Я.Надсон увійшов у літературу в період певної кризи російської поезії. О.Фет, О.Апхтін, К.Случевський, М.Мінський, К.Фофанов були представниками "чистого мистецтва" і попередниками символізму. Вони були далекі від сучасної їм молоді, а Семен Надсон зумів з винятковою щирістю передати всі ті, часто суперечливі, настрої, які були породжені реакцією 80-х років. Образ "зайвої людини", сумніви та скарги, обурення проти сваволі та насильства, марення про ті часи, коли згине "царство Ваала" і нарешті його впевненість, що "не будет на свете ни слез, ни вражды" – все це не могло не імпонувати передовій частині молоді. А, помножене на силу поетичного таланту, зробило молодого поета справжнім кумиром.

С.Надсон досить часто бував, лікуючись, за кордоном, але і про Швейцарію, і про Ніццу, і про Ментон, як пишуть у своїх спогадах сучасники, розповідав неохоче. Він віддає перевагу скромному тихому містечку під Києвом. І коли у червні 1886 року хвороба загострюється, Семен Надсон проводить літо замість знаменитих закордонних курортів на дачі в Боярці. Ось як розповідає про цей період син композитора Миколи Лисенка Остап у своїй книзі про батька:

"– Пам'ятаю розповідь матері про одну з особливо цікавих

зустрічей. На одне літо мої батьки зняли дачу в Боярці. По сусідству – гарненький будиночок, затінений густою завісою дикого винограду. Майже до самого балкону тягнулися своїми вогненними головами георгіни, ближче до землі полум'яніли ніжні троянди, білили айстри. Вже в перший день по приїзді батькам зустрівся в цьому милому земному раю дивний незнайомиць. Високий, худий, з обличчям аскета та високим чистим чолом, він вражав печаллю великих сірих очей... Довірливий і правдивий, як дитина, з відкритою душею, він охоче розповідав про своє життя. У свої 24 роки йому довелося перенести стільки душевних драм, що їх вистачило б на цілу вічність. Ще в дитинстві залишився сиротою, жив у людей, які не любили та не розуміли його, юнаком поховав кохану дівчину, і сам вже ось який рік боровся зі страшною хворобою... І, не зважаючи на це, у хвилини гарного настрою розповідав такі смішні історії, від яких веселішали найсуворіші серця. На питання матері про стан здоров'я відповідав так: "Я бы совсем выздоровел, если бы мне не угрожала опасность умереть". Відірваний від людей тяжкою хворобою, ніжний, вдумливий лірик і глибокий знавець людських душ, Надсон дивувався то мудрістю і печаллю, не притаманними його віку, то по-дитячому наївним уявленням про найпростіші речі.

Він детально розпитував батька про його фольклорні експедиції, захоплювався думами Вересаєва, цікавився побутом українських кобзарів, творчістю Шевченка, сучасних українських поетів. Іноді читав свої нові вірші, постійно щось викреслюючи та правлячи..."

Прощаючись з Бояркою, Надсон подарував матері О.Лисенка збірку своїх віршів з авторграфом. Довгий час сім'я Лисенків зберігала цю книгу як найдорожчу реліквію. У колі близьких друзів вони часто декламували його вірші.

19 січня 1886 року С.Я.Надсона не стало. Тіло поета було перевезено з Ялти до Петербургу й поховано на Волховому кладовищі...

Історія пам'ятного каменя

... А в Боярському лісі нерукотворним пам'ятником молодому поетові назавжди залишилася мальовнича долина. Саме на цьому місці, де встановлено зараз пам'ятний камінь, поет любив відпочивати, вслухаючись у нескінченну оповідь могутніх дубів та таємничий шепіт корабельних сосен. Саме тут приходила до поета його муза-німфа (адже в ті часи це місце було в самій гущавині, куди вела лише ледь помітна стежина), саме тут лягали на папір рядки найкращих його віршів.

Напис на камені простий: "Долина Надсона, оспівана поетом у 1802 – 1887 роках"... Тут продовжують жити його думки, його страждання, його талант. Сумним передбаченням власної долі звучать його рядки:

Не говорите мне: он умер, – он живет,
Пусть жертвенник разбит, – огонь еще пылает,
Пусть роза сорвана, – она еще цветет,
Пусть арфа сломана, – аккорд еще рыдает...

Вже сама історія цього каменя досить незвичайна. Цей пам'ятний знак був поставлений членами гурту боярських інтелектуалів (до якого входили письменник І.Іванов, поет І.Коваленко та інші небайдужі до літератури люди) за ініціативи культурного діяча, краєзнавця із Забір'я М.Гориновича (за іншими даними – боярського краєзнавця В.С.Кубренкова) приблизно у 1962 – 1964 роках. Якщо відвернути мох при основі каменя, то ще й сьогодні можна намацати напівстерту часом дату встановлення каменя...

А через два десятиліття до Боярки повертається, демобілізувавшись з армії, офіцер збройних сил, поет Олександр Корж (нині – президент творчого об'єднання "Боярські майстри"). Відвідавши долину Надсона, він побачив пам'ятний камінь в жалюгідному стані. Якись вандали розкололи камінь, і гострий злам, здавалося, дивився на світ з докором та болем... Зусиллями Олександра Івановича Коржа та групи однодумців у 1984 році камінь було реставровано, і зараз лише навскісний

шрам на сірому тілі граніту нагадує і про людську велич, і про нелюдську ницість...

Замість післямови

А ви бували в долині Надсона? Якщо ні, то зверніться до високої поезії видатного поета і завітайте до Боярки. У вас попереду зустріч з красою природи, серед якої вам у всій неповторності відкриється диво поетичного таланту. І, хто зна, можливо ця зустріч змінить все ваше життя...

Радислав КОКОДЗЕЙ